

Ὁ Περρὸ ἀνέβηκε πράγματι στὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Ἐ! φτάσαμε, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ μονάβης.

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μένου ἀνθρώπε, ἀπάντησε ὁ Περρὸ.

Κατέβηκε κλονιζόμενος ἀπ' τὸ ἀμάξι, μὰ μάλιστα ἔκανε μερικὰ βήματα, ἀναγκάστηκε νὰ στηριχθῆ ἰσὺν πρῶτο τοῖχο πού βρέθηκε μπροστά του γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω.

Κάθε δυὸ—τρία βήματα ἔκανε τὸ ἴδιο κ' ἔτσι χρειάστηκε μὰ ὥρα γιὰ νὰ διανύσῃ τὰ ἑκατὸ μέτρα πού τὸν χώριζαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὸν ἀφῆσε ὁ ἀμαξιάς, ὡς τὸ σπίτι μας.

Παρ' ὅλο τὸ τρομερὸ κρῖνο, ἐξοχώτατε, ἡ ἀνησυχία μου κ' ἡ ἀγωνία μ' εἶχε κρατήσει ὅλη τὴ νύχτα ὄρθια μπροστά σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἔτσι, ἀκουσα τὸν Περρὸ νὰ μὲ φωνάζῃ ἀπὸ κάτω κ' ἔτρεξα ἀμέσως γιὰ τοῦ ἀνοιξῶ.

— Σιωπή! Σιωπή!... μοῦ εἶπε μάλιστα μὲ εἶδε. Βοήθησέ με ν' ἀνεβῶ ὡς τὸ δωμάτιό μας καὶ μὴ βγάλεις οὔτε μὰ κρανή, οὔτε μὰ λέξι....

Ἀνέβηκε μὲ δυσκολία τὶς σκάλες, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ μένα, ἡ ὁποία, βλέποντάς τον πληγωμένον, ἔκλαιγα σιωπῆ. Ὅταν φτάσαμε στὸ δωμάτιό μας καὶ τοῦ ἔβγαλα τὰ ρούχα του καὶ τὰ ὀπλα του, τὸ αἷμα του πλημμύρισε τὰ χέρια μου καὶ ἔδρα τις πληγές του νὰ χάσκουν πλατειεῖς καὶ μεγάλες.

Πήγα νὰ ξεφονησῶ, μὰ αὐτὸς μὲ μὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία μου ἐπέβαλε σιωπή.

— Ἀρσέ με τοῦλάχιστον νὰ φέρω ἕνα χειροῦργο, τοῦ εἶπα ὀλολύγοντας πηγμένα.

— Δὲν χρειάζεται, μοῦ ἀπάντησε. Ξέρεις ὅτι καταλαβαίνω κάτι ἀπὸ χειροῦργική. Ἡ μιά ἀπ' τις πληγές μου τοῦλάχιστον, αὐτὴ πού βρισκεται στὸ λαυμὸ, εἶνε θανάσιμη. Θὰ εἶχα μάλιστα πεθάνει κόλας, ἀν κάτι πῶ δυνατό ἀπ' τὸν πόνο δὲν μ' εἶχε κρατήσει στὴ ζωὴ κ' ἂν ὁ Θεὸς πού τιμωρεῖ τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς προδότες, δὲν εἶχε παρατείνει τὴν ἡπαρξί μου γιὰ μερικὲς ὥρες ἀκόμα, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ μελλοντικὰ σχέδιά του. Σὲ λίγο ὁ πυρετὸς θὰ μὲ πάσῃ κ' ὅλα πειὰ θὰ τελειώσουν. Κανένας γιατρός στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε γιὰ μένα.

Μιλοῦσε καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, ἐνὸς ἐγὼ τὸν ἰκέτευα ν' ἀναπαυθῆ λίγο.

— Ἔχεις δίκαιο, εἶπε ξεπυλώνοντας τὸ κρεβάτι. Πρέπει νὰ ἐξοικονομήσω τις τελευταῖες μου δυνάμεις. Φέρε μου μελάνη καὶ χαρτὶ γιὰ νὰ γράψω.

Τοῦ πήγα ὅ,τι μοῦ ζήτησε, μὰ μέσα σὺς τόσες ἄλλες πληγές του, δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ, ὅτι μὰ σταθιὰ τοῦ εἶχε ἔσχισει τὸ δεξιὸ χέρι, πῶγμα πού δὲν τὸν ἄρινε νὰ γράψῃ.

Πέταξε λοιπὸν τὴν πέννα καὶ τὸ χαρτὶ καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γράψω, θὰ μιλήσω κ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ζήσω ὡς ὅπου νὰ πῶ ὅσα θέλω νὰ πῶ....

Τότε ὁ Περρὸ μοῦ διηγήθηκε —ἐξακολούθησε ἡ Ἀλοῦζα— ὅλη τὴ θλιθερὴ ἱστορία πού σὰς διηγήθηκα κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου. Ὅταν τελείωσε, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰς διακοπές, μοῦ εἶπε:

— Τώρα ξέρεις ὅ,τι ξέρεῖ ὁ Θεὸς κ' οἱ τρεῖς δολοφόνου τοῦ κυρίου μου, δηλαδή ὁ Μονιμορανό, ἡ Ἀρτεμὺς κ' ὁ διάδοχος. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι θὰ κρατήσῃς τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικὸ ὡς τὴν ἡμέρα πού, ἐλπίζω, θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀποκαλύψῃς σ' αὐτὸν πού πρέπει νὰ τὸ ἀποκαλύψῃς....

— Ἀκουσες, ἐξακολούθησε ὁ Περρὸ, τὸν ὄραο πού ἀξίωσε νὰ τοῦ κάνω ὁ κόμης Μονιμορανό, θὰ μοῦ τὸν κάνῃς κ' ἐσύ, Ἀλοῦζα, τὸν ἴδιο ὄραο. Ὅσο ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν οἱ κίνδυνοι πού ἀπειλοῦν τὸ Γαβριήλ, ἂν μάθει ὅτι ὁ πατέρας του εἶνε ζωντανός, ὅσο οἱ τρεῖς παντοδύναμοι ἐχθροὶ του, πού ἐξακράνισαν τὸν κύριό μου, βρίσκονται στὴ ζωὴ, ἐσύ, Ἀλοῦζα, δὲν θὰ τοῦ πῆς ἀπολύτως τίποτε. Ὅρκισου τὸ μου αὐτό, Ἀλοῦζα. Ὅρκισου το στὴν ψυχὴ μου, ἀφοῦ θὰ πεθάνω σὲ λίγο....

Τοῦ τ' ὀρκίστηκα κλαίγοντας κ' αὐτὸ τὸν ὄραο ἐπρόδωσα τώρα, ἐξοχώτατε. Γιατὶ οἱ τρεῖς ἐχθροὶ σὰς, περισσότερο δυνατοὶ καὶ τρομεροὶ, ζοῦν ἀκόμα. Μὰ ἀφοῦ εἴσαπτε ἀποφασισμένους νὰ πεθάνετε, ἔγινε ἐπίορκη μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀποκαλύψῃς μου μπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ σὰς καὶ τὸν πατέρα σὰς. Ὡστόσο, πέστε μου, εἰν' ἐργάσθη αὐτὸ πού ἔκανα;

— Δὲν ὑπάρχει κομμάτι ἐπορκία σ' ὅλα αὐτὰ, ἀγία γυναῖκα, τῆς ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, καὶ ὅλη ἡ διαγωγή σου ἡγήρησε γεμάτη ἀφοσίωσι καὶ ἡρωισμό... Μὰ τελείωνε.... Τελείωνε....

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Λίγα λουλούδια τοῦ βουνοῦ χλωμά καὶ μαραμένα
Ἐπήρες ἀπ' τὰ στήθη σου καὶ τῶδωκες σὲ μένα,
Κι' ἐγὼ μ' ἀγάπη τάβαλα σ' ὀλόχροσο ἀνθογαλιά
Κι' ἐδιπλόζωντανέφανε κ' ἐμύρισαν καὶ πάλι.

Λίγα λογάκια τρυφερά, γλυκά κ' ἀγαπημένα,
Ἐπήρες ἀπ' τὰ χεῖλη σου καὶ τῶδωκες σὲ μένα,
Κι' ἐγὼ σὰν μωσχομύρισα, σὰν ἀριβὰ λουλούδια
Μέσ' στὴν καρδιά μου τάβαλα καὶ γίγνηκαν τραγούδια.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΗΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μάτια σου, πουλάκι μου, μελαχροινὸ
πού φῶς μέσ' στὶς καρδιές σταλάζουν,
μὰ τ' ἄστρα τὰ ψυχρὰ ψηλά στὸν οὐρανὸ
— μὴ σὲ γελοῦν οἱ ποιητὰ — δὲ μοῦάζουν.

Τ' ἄστέρια, κάθε μαῦρη νύχτα, φωτεινὰ
μὲ καλωσύνη λάμπουν στὰ πελάγη,
τὰ βλέπει ὁ ναύτης, πού μὲ γνῶσι κυβερνᾷ,
καὶ δρόμον ἴσιο παίρνει ἐκεῖ πού πάγει.

Τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα, φῶς μου, ὅποιος τὰ ἰδῇ
τόσες γλυκάδες καὶ φωτιές γεμάτα
— ἂν εἶνε καὶ τὸ γνωστικώτερο παιδί —
θὲ νάβῃ ἀπὸ τὴν ἴσια του τὴ στήρα.

Γ. ΒΥΖΙΝΗΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Ἀπὸ τὸ γνωστὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ «Ἡ Γυναῖκα»).

Γυναῖκα! δὲ μοῦ κρύβεσαι, μὴν προσπαθεῖς τοῦ κάκου
τοῦ νοῦ σου τὸ λαβύρινθο, πού χίλια μονοπάτια
μπλέκονται καὶ ξεμπλέκονται θαμπώνοντας τὰ μάτια,
ἐγὼ τὰ ξεκαθάρισα καὶ δρόμους ἔχω ἀνοιξέι.

***

Η ΓΑΛΑΝΗ

Ἡ γαλανὴ τὸ ψέμμα τῆς, ἀλόγιστα τὸ λέει
κ' ὅταν σὲ κάνει νὰ πονῆς κ' αὐτὴ μαζὺ σου κλαίει.
Ἡ γαλανὴ σὰν ἀγαπᾷ πίσω ἀπ' τὸν ἄντρα τρέχει
καὶ δὲ γυρεθεῖ τίποτα, καὶ δίνει ὅ,τι κ' ἂν ἔχει.

***

Η ΚΑΣΤΑΝΗ

Ἡ καστανὴ, γιὰ ἀληθινὴ, μονάχη τῆς παινεταί
τὸ λέει τὸ ψέμμα τεχνικὰ κ' ὅταν πιαστὲι τ' ἄρνιεται.
Ἡ καστανὴ στὸν ἔρωτα ἀρχίζει μὲ παιχνίδια
καὶ στήνοντας τὰ δίχτυα τῆς πιάνεταί μέσα ἡ ἴδια.

***

Η ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ

Τῆς μαυρομάτας τὴν ψευτιά, πῶν ἡ φωνὴ τὴ βγάλει
τὴ βλέπεις μέσ' στὰ μάτια τῆς κ' ὅμοιο γελίεται πάλι.
Ἡ μαυρομάτα ἂν ἀγαπᾷ νοιώθει φωτιά καὶ λάβα,
μὰ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνδρῶν τὴ θέλει πάντα σκλάβο.

***

Η ΧΗΡΑ

Ἄντρα καλὸν στὸ γάμο τῆς ἂν εἶχε ἡ χήρα ἡ μαῦρη
ψάχνει παντοῦ γυρεύοντας τὸν ὄμοιο του νάβρη.
Μ' ἂν ὄμοιο ἦτανε πολὺ κακὸς ὁ φαρμακωτῆς
γυρεθεῖ νάβρη ἕναν καλὸ γι' ἀποζημιώσει τῆς.

***

Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ

Ἡ ζωντοχήρα ἡ λυγερή, ἔχει διπλὴ τὴ χάρι
ἔχει τῆς χήρας τὴ φωτιά, τῆς κόρης τὸ καμάρι.
Μὰ ὅσο παχαίνει μόνη τῆς, κ' ὅσο περνοῦν οἱ χρόνοι
βρίσκει πῶς δὲ συμφέρεῖ πειὰ νὰ πολυκαμαρώνη.

***

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὴν κόρη ὡς δώδεκα χρόνων μπορεῖς νὰ τὴ γελᾷσης,
ἀπὸ τὰ δώδεκα κ' ἔμπρός, παυτοῖσια θὰ χαλάσης.
Γρήγορα προδιβάζεται, περνᾷ ἀπὸ κάθε τάξι
σπουδάζοντας τις πονηριές ἴσα μὲ τὰ δεκάξι.

***

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥΣ

Ἄν εὐφρεῖς τὴ γυναῖκα σου στὸ σπίτι σου μονάχη
καὶ μὲ τὰ χᾶδια σὲ δεχθεῖ, κάποιον κρυμμένον θάχῃ.

Ἄν ἔχ' ἡ γυναῖκα σου συχνὸς προνεφεράλους
θὰ πῆ πῶς συλλογίζεται μαζὺ μ' ἐσένα κ' ἄλ-

(λους.

Ἄν λέει πῶς κάποιον φίλο σου τὸν ἔχει στὸ

(στομάχι

καὶ δὲν τόνε χωνεύει πειὰ, κρυφὰ μαζὺ του

θάχῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

